

og Fiskeri drives navnlig paa den sydlige, men ogsaa paa den nordlige Side af Den. Derved indskrænkes jo betydelig den Strækning, der kan drives Fiskeri paa og til sine Læder indskrænkes den saa betydeligt, at der ikke bliver Plads til det Antal Garn, som de tilstedeværende Fiskere ønske at udsætte. Hvorfor kunne da Anholterne, som bo paa Den, ikke komme hurtigere til at sætte deres Garn paa de gode Steder den og den Dag end de fremmede — eller jeg kan godt bruge Ordet: de tilseilende, men de danske have jo Lov dertil — Fiskerbaade? Dette har ogsaa meget naturlige Aarsager. Der er jo nemlig ingen Baadehavn paa Anholt, og som Følge deraf ere Baadene paa Anholt endnu tilbels i en forældet Tilstand og kun af mindre Størrelse, hvorimod de tilseilende Baade ere en hel Del større, saa at de altsaa kunne ligge til Ankers og ride et Uveir af; de ere i det Hele taget mere søgaaende og kunne derfor holde sig ude paa Havet. Naar det nu bliver bekjendt paa Den, at Fisken er kommen fra Sydsiden — hvilket man ogsaa undertiden kan vide ifølge de bestaaende Veirforhold —, saa kan den Baad, som flyder paa Vandet, jo ganske naturlig være hurtigere henne paa det paagjældende Sted, for at sætte sine Redskaber ud, end Anholterne, som netop, fordi Fisken staar paa forskellige Steder af Kysten, har maattet vælge deres Bopæl paa et Sted, hvorfra der omtrent er lige stor Afstand til alle Sider af Den, Østkysten fraregnet. Anholterne ville saaledes i Reglen have en Fjerdingvei ned til Fiskestedet, og fra et enkelt Sted ville de endog have $\frac{1}{2}$ Mil til Fiskestedet. De skulle altsaa først slæbe eller bære deres tunge Redskaber over det tunge Klit-sand, og dernæst skulle de hen til Stedet, og naar de saa have faaet Baadene i Vandet og de andre Forberedelser truffet, saa er Farvandet imidlertid blevet besat af Garn, tilhørende Andre end Anholtfiskerne. Andre mindre Grunde skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa her idag, men blot nævne den, at Anholterne paa Grund af Dens Beliggenhed jo ogsaa ere henviste til ikke helt at kunne forsmånde andet Erhverv, fordi Forbindelsen med Fastlandet i strenge Vintre er saa vanskelig. Hvad der derimod bestyrker min Mening om, at man endog, uden at begaa nogen Uretfærdighed mod de fremmede Fiskere, nok kunde holde dem borte, noget længere ude, er det, at det Tab, som disse fremmede Fiskere vilde lide ved at blive viste borte, ikke i og for sig selv er saa stort, thi der er Grunde nok omkring Samsø, hvor Fisken staar i lige saa stor Mængde som her, og naar de ikke gaa derover, men derimod søge ind paa Land, saa gjøre de selvfølgelig dette, fordi det ved op-saaende Wind osv. er bekvemmere at være i Nærheden af Kysten, da de saa hurtigere kunne smutte hen paa den Side, hvor Fisken maa søges. Jeg skal heller ikke, da Forespørgselen navnlig er rettet

til den høitæredede Justitsminister, foreslåge det Spørgsmaal, hvilken Indfyldelse dette atter vilde kunne have f. Ex. paa Handelen med Fisk her i Hovedstaden, hvor det jo dog er vittetligt, at der hver Dag kommer en stor Mængde svenske Baade, hvilke Baade netop komme fra Anholt. At dette ikke er behageligt for de danske Kvæser, der sælge Fisk her, er jo indlysende nok, om det end vistnok bidrager til at skaffe Kjøbenhavnerne billigere Fisk end ellers. Saa meget er imidlertid sikkert med Hensyn til disse svenske Baade, at de ikke ere utilbuelige til at blive liggende i længere Tid ved Bolværket. Naar de da ikke have Lov til at ligge længere ved Bolværket, saa gjøre de en lille Rejse ud paa Kysten, hvilket ganske vist er lovmæssigt, og hvilket sikrer dem, at de kunne blive liggende der i længere Tid. Enten gaa de i Kompagni med en anden Fisker, som ligger ved Siden af, og saa passe de paa at komme ind til Bolværket lige naar den første Tid er udløbet, hvorved de da komme til at ligge den dobbelte Tid ved Bolværket, eller de gjøre sig — for at bruge et almindeligt Udtryk — en lille Tour omkring Trekroner, og saa komme de igjen og fortsætte Handelen. Det samme Forhold, som jeg her har tilladt mig at fremhæve med Hensyn til Anholt, gjælder iøvrigt ogsaa — om end ikke i saa fuld Udstrækning — saavel ved Læsø som ved Lang, ved Østerrisbugten og paa flere andre Steder. Jeg nævner netop dette Exempel, fordi jeg hylder den Anskuelse, at jo oftere det kan blive sagt her i Thinget, at der er store Mangler forbundet med vor Fiskerilovgivning, og jo hyppigere der fra Ministrens Side — og selvfølgelig med Rette — kan blive svaret, at der ikke haves noget Middel til at faae dette forandret, førend der kommer en ny Lovgivning; eller med andre Ord, førend den nye Fiskerilov kommer ud, desto mere Naab har jeg om, at det Udvalg, som nu er nedsat for at behandle denne Sag — og hvortil ogsaa jeg har den Ære at høre — vil gjøre Ansøgninger for endelig engang at faae denne Sag ud af Verden, nu da det ved gjentagne Exempler viser sig, at Fiskerne lide og lide paa mange Omraader, blot fordi der hersker Uoverensstemmelse mellem de forskellige Sider af dette Thing om denne Fiskerisag. Det kan være rigtigt at føre en Kamp i nogen Tid, og naar den dreier sig om store Spørgsmaal, kan det være rigtigt at føre den endog nogle Samlinger igjennem, naar man virkelig har en ærlig og oprigtig Mening om, at den Sag, som man personlig foresætter, er den rette; men der maa dog ogsaa være en Grændse derfor, thi her se vi jo, at Fiskeribefolkningen lider og lider overalt, fordi vi her ikke kunne komme til et Resultat. Det er Aarsagen til, at jeg har tilladt mig at fremføre et nyt Punkt i den danske Fiskerihistories Pagina om Anholt.